

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Romualda Spyt (przewodniczący)

SSN Józef Iwulski

SSA Maciej Piankowski (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania M. J.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 lutego 2012 r.,
zażalenia ubezpieczonej na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 29 września 2011 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 września 2011 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną pełnomocnika wnioskodawczynie M. J. od wyroku tego Sądu z dnia 25 września 2008 r., którym oddalono apelację organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5 kwietnia 2007 r., którym zmieniono decyzję organu rentowego i przyznano wnioskodawczynie prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 28 stycznia 2005 r. na okres od 23 kwietnia 2006 r. do 31 stycznia 2008 r.

Sąd Apelacyjny wskazał, że odpis wyroku Sądu Apelacyjnego wraz z uzasadnieniem doręczono wnioskodawczynie w dniu 2 grudnia 2008 r. W dniu 20 września 2011 r. radca prawny, reprezentujący wnioskodawczynię, nadał w

placówce pocztowej, skargę kasacyjną od wyroku z dnia 25 września 2008 r. wnosząc o jego uchylenie i stwierdzenie nieważności postępowania ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, że skarga kasacyjna podlega odrzuceniu, gdyż zgodnie z treścią art. 398⁵ § 1 k.p.c., skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem stronie skarżącej. Skargę wniesioną po upływie terminu, niespełniającą wymagań określonych w art. 398⁴ § 1 k.p.c., nieopłaconą oraz skargę, której braków nie usunięto w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną, sąd drugiej instancji na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. odrzuca na posiedzeniu niejawnym.

Przedmiotowa skarga nadana została w placówce pocztowej w dniu 20 września 2011 r., w sytuacji gdy termin do wniesienia skargi upływał 2 lutego 2009 r. Wniesiona skarga kasacyjna jest spóźniona i jako taka podlega odrzuceniu. Powyższe czyni zbędnym rozważanie istnienia interesu prawnego ubezpieczonej w zaskarżeniu wskazanego wyroku.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł pełnomocnik wnioskodawczynie, zaskarżając orzeczenie Sądu Apelacyjnego w całości, wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pełnomocnik wnioskodawczynie oświadczył, że: prostuje oczywistą omyłkę pisarską w oznaczeniu zaskarżonego wyroku zawartą na wstępie skargi w ten sposób, że skarga kasacyjna dotyczy sprawy sygn. akt III AUa 24/11 wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 1 czerwca 2011 r.

Uzasadniając zażalenie pełnomocnik wnioskodawczynie oświadczył, że w sprawie zaistniała oczywista omyłka pisarska. Jest to także oczywiste w świetle pierwszego zdania uzasadnienia skargi kasacyjnej w której pełnomocnik sporządzający skargę odwołuje się do wyroku z dnia 1 czerwca 2011 r. Błąd w skardze wynika z faktu, że w stosunku do powódki w podobnym stanie prawnym i faktycznym zapadły dwa wyroki: jeden o sygn. III AUa 828/07 z dnia 25 września 2008 r. i drugi będący przedmiotem skargi o sygn. III AUa 24/11 z dnia 1 czerwca 2011 r. Obydwa wyroki dotyczą tych samych stron i oba oddalały apelację

wnioskodawczyni. Wskutek sporządzania skargi na komputerze i kilkakrotnych zmian jej treści przed opracowaniem ostatecznej wersji wkradł się błąd pisarski. Zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego oczywistym jest, że można złożyć skargę spóźnioną z przekroczeniem terminu 2 miesięcy, ale nie o ponad dwa i pół roku później. Zdaniem pełnomocnika wnioskodawczyni ta okoliczność wskazuje na oczywistość pomyłki pisarskiej.

Niezależnie od powyższego zażalenia pełnomocnik wnioskodawczyni złożył skargę kasacyjną wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny prawidłowo zakwalifikował skargę kasacyjną sporządzoną przez pełnomocnika wnioskodawczyni, jako skargę wniesioną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 25 września 2008 r. wydanego w sprawie o sygn. akt III AUa 828/07. Tak bowiem pełnomocnik wnioskodawczyni oznaczył orzeczenie, którego przedmiotowa skarga kasacyjna dotyczyła. W sposób wyraźny - nie pozwalający na inne zakwalifikowanie - wskazano, że skarga kasacyjna została wniesiona od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 25 września 2008 r., sygn. akt III AUa 828/07. Pełnomocnik jednoznacznie oświadczył, że zaskarża wyrok z dnia 25 września 2008 r., domagając się jego uchylecia i stwierdzenia nieważności postępowania względnie uchylecia i przekazania Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd nie może inaczej kwalifikować przedmiotu zaskarżenia jak to określa profesjonalny pełnomocnik, a w szczególności nie może przyjmować, że wolą pełnomocnika było zaskarżenie innego orzeczenia niż wyraźnie wskazane w treści samego środka zaskarżenia. Nie ma przy tym znaczenia, czy skargę wniesiono z opóźnieniem kilkumiesięcznym, czy kilkuletnim. Ponadto wbrew twierdzeniu pełnomocnika wnioskodawczyni Sąd Apelacyjny pod sygn. akt III AUa 828/07 rozpoznał sprawę na skutek apelacji wniesionej nie przez wnioskodawczynię, lecz przez organ rentowy.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398²¹ k.p.c. oraz art. 398¹⁴ k.p.c. zażalenie oddalił.